

Postul Mare: o nouă convertire

Am intrat în timpul Postului Mare, timp de pocăință, de purificare, de convertire. Nu este o îndatorire ușoară.

Creștinismul nu este un drum comod: nu este suficient „a sta” în Biserică și să faci să treacă anii. În viața noastră, viața de creștini, prima convertire – acel moment irepetabil, de neuitat, în care se vede cu atâta claritate tot ceea ce Domnul ne cere – este important; însă și mai importante și dificile sunt convertirile succesive.

06.03.2025

A păstra un suflet tânăr

Am intrat în timpul Postului Mare, timp de pocăință, de purificare, de convertire. Nu este o îndatorire ușoară. Creștinismul nu este un drum comod: nu este suficient „a sta” în Biserică și să faci să treacă anii. În viața noastră, viața de creștini, prima convertire – acel moment irepetabil, de neuitat, în care se vede cu atâta claritate tot ceea ce Domnul ne cere – este important; însă și mai importante și dificile sunt convertirile succesive. Pentru a ușura opera harului divin care se manifestă în noi, trebuie să păstrăm un suflet tânăr, să-l invocăm pe Domnul, să-l ascultăm, să descoperim ceea ce nu merge în noi, să-i cerem iertare.

Sf. Josemaría Escrivá, în cartea Este Isus care trece, 57

Care este cel mai bun mod de a începe Postul Mare? Reînnoirea credinței, a speranței și a carității este izvorul spiritului de pocăință, care este dorința de purificare. Postul Mare nu este numai o ocazie pentru a intensifica practicile noastre exterioare de mortificare: dacă ne-am gândi că este numai aceasta, ne-ar scăpa semnificația sa cea mai profundă, pentru că acele acte externe – vă repet – sunt rodul credinței, speranței, iubirii.

Sf. Josemaría Escrivá, în cartea Este Isus care trece, 57

Un moment unic

Nu putem să considerăm Postul Mare ca o perioadă oarecare, o repetiție ciclică a anului liturgic. Este un moment unic; este un ajutor divin pe

care trebuie să-l primim. Isus trece pe lângă noi și așteaptă de la noi – astăzi, acum – o reînnoire profundă.

Sf. Josemaría Escrivá, în cartea Este Isus care trece, 59

Postul Mare ne prezintă întrebările fundamentale: crește fidelitatea mea față de Cristos, dorința mea de sfințire? Crește generozitatea apostolică în viața mea de fiecare zi, în munca mea obișnuită, între colegii mei?

Sf. Josemaría Escrivá, în cartea Este Isus care trece, 58

Iubirea cu iubire se plătește

Apelul Bunului Păstor ajunge până la noi: „Eu te-am chemat pe numele tău”, te-am chemat pe tine, pe nume. Trebuie să răspundem – iubirea cu iubire se plătește – spunând: „Iată-mă, pentru că m-ai chemat” (1 Reg III, 5), m-ai chemat, iată-mă: sunt

hotărât să nu fac ca timpul Postului Mare să curgă ca apa pe pietre, fără a lăsa urme: mă voi lăsa pătruns, transformat: mă voi converti, mă voi întoarce din nou la Domnul, iubindu-l așa cum El vrea să fie iubit.

Sf. Josemaría Escrivá, în cartea Este Isus care trece, 59

Să ne reamintim încă o dată, în acest Post Mare, că un creștin nu poate fi superficial. Pe deplin angajat în munca sa obișnuită, în mijlocul altor oameni, cu care este egal în toate, activ, angajat, în tensiune, creștinul trebuie, în același timp, să fie pe deplin în Dumnezeu, pentru că îi este fiu. Filiațiunea divină este un adevăr plin de bucurie, un mister de mângâiere. Uplete întreaga noastră viață spirituală pentru că ne învață să tratăm, să cunoaștem, să-l iubim pe Tatăl nostru din Cer, și umple de speranță lupta noastră interioară, dăruindu-ne simplitatea încrezătoare

proprie fiilor celor mai mici. Mai mult: din moment ce suntem fii ai lui Dumnezeu, această realitate ne conduce și la contemplarea cu iubire și admirație toate lucrurile care au ieșit din mâinile lui Dumnezeu, Tată și Creator. Astfel, iubind lumea devenim contemplativi în mijlocul lumii.

În Postul Mare, liturgia prezintă consecințele păcatului lui Adam în viața omului. Adam nu vrea să fie un fiu bun al lui Dumnezeu și se răzvrătește. Dar deja răsună neîncetat ecoul lui *felix culpa*, „fericită vină” pe care Biserica întregă, plină de bucurie, va cânta în vigilia Paștelui.

Dumnezeu Tatăl, la împlinirea timpurilor, l-a trimis în lume pe Fiul său unul născut pentru a restabili pacea; răscumpărați din păcat, *adoptionem filiorum recipemus*, să devenim fii ai lui Dumnezeu,

eliberați de jugul sclaviei, făcuți capabili de a participa la intimitatea Sfintei Treimi.

Și astfel i-a fost dăruit omului nou, noului altoi al fiilor lui Dumnezeu, posibilitatea de a salva creația întreagă de dezordine, restaurând toate lucrurile în Cristos, în Acela care le-a împăcat cu Dumnezeu. Timp de pocăință, deci. Dar pocăința, am văzut deja, nu este o datorie negativă.

Postul Mare va fi trăit în acel spirit de filiațiune pe care Cristos ni l-a dăruit și care palpită în sufletul nostru. Domnul ne cheamă să ne apropiem de El cu dorința de a fi ca El: Fiți imitatorii lui Dumnezeu ca fiii săi preaiubiți, colaborând cu umilință dar cu ferveare la propunerea divină de a uni ceea ce este despărțit, de a salva ceea ce este pierdut, de a ordona ceea ce păcatul omului a răvășit, de a conduce la

scopul său ceea ce s-a îndepărtat de el, de a restabili concordia divină a întregii creații.

Sf. Josemaría Escrivá, în cartea Este Isus care trece, 65

Tu ești hotărât să-ți formulezi propuneri sincere?

Cere de la Domnul ca să te ajute să te deranjezi din iubire pentru el: să pui în tot, cu naturalețe, parfumul mortificației care purifică; consacră-te în slujba lui fără spectacol, în tăcere, cum se consumă candela care palpită lângă Tabernacol. Și dacă din întâmplare în acest moment nu reușești să vezi cum să răspunzi în mod concret la cererile divine care bat la inima ta, ascultă-mă bine.

Sf. Josemaría Escrivá, în cartea Prietenii lui Dumnezeu, 138

Pocăința este...

Pocăința este a observa cu exactitate orarul pe care l-ai fixat, chiar dacă trupul opune rezistență sau mintea cere să evadeze în vise himerice.

Pocăința este a te scula la ora justă. Este și a nu amâna, fără un motiv just, acel lucru anumit care este mai dificil sau mai greu decât altele.

Pocăința este de a ști să aduni datoriile tale față de Dumnezeu, față de alții și față de tine însuși, fiind exigent cu tine însuși pentru a reuși să găsești timpul care trebuie pentru orice lucru. Faci pocăință când urmezi cu iubire planul tău de rugăciune, chiar dacă ești obosit, dezgustat sau rece.

Pocăința înseamnă a trata mereu cu cea mai mare caritate pe aproapele, începând cu cei dragi ai tăi. Este de a avea grijă cu cea mai mare delicatețe de aceia care sunt suferinzi, bolnavi, întristați. Este de a răspunde cu răbdare persoanelor plicticoase și

supărătoare. Este de a întrerupe sau modifica programele noastre când împrejurările, interesele bune și juste ale altora le cer.

Pocăința constă în a suporta cu bunătațe miile de contrarietăți mici ale zilei; în a nu întrerupe ocupația ta chiar dacă, în anumit moment, scade elanul cu care ai început-o; a mânca cu plăcere ceea ce este servit, fără a stingheri cu capricii.

Pocăința, pentru părinți și, în general, pentru cel ce are o datorie de conducere sau educație, este de a corecta când este necesar, după felul de greșeală și condițiile cu care trebuie să fie ajutat, trecând peste subiectivismele neghioabe și sentimentale.

Spiritul de pocăință ne îndeamnă să nu ne atașăm în mod dezordonat de schița monumentală ale proiectelor viitoare, în care am prevăzut deja mișcările noastre și trăsăturile

noastre de maestru. Cât de mulțumit este Domnul când știm să renunțăm la ștersăturile noastre și la petele noastre pseudomagistrale, și consimțim ca El să adauge trăsăturile și culorile pe care le preferă!

*Sf. Josemaría Escrivá, în cartea
Prietenii lui Dumnezeu, 138*

.....

pdf | document generat automat din
[https://opusdei.org/ro-ro/article/postul-
mare-o-noua-convertire/](https://opusdei.org/ro-ro/article/postulmare-o-noua-convertire/) (25.03.2025)